

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 19 april 2011 in zaak nr. 10/15833 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 14 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 22 april 2010 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 april 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zijn standpunt dat geen grond bestaat de vreemdeling vrij te stellen van het vereiste dat hij dient te beschikken over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste), onvoldoende heeft gemotiveerd. Hiertoe voert hij aan dat hij, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de door de vreemdeling naar voren gebrachte medische en sociale omstandigheden, te weten dat hij bij terugkeer naar Turkije gescheiden wordt van zijn familie, daardoor verstoken zal zijn van opvang en in een sociaal isolement zal geraken, hetgeen zal leiden tot toename van het suïciderisico, niet alleen afzonderlijk, maar ook in onderlinge samenhang heeft gezien bij de beoordeling of de vreemdeling krachtens artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste.

2.1. Uit het besluit van 22 april 2010 volgt dat de minister – anders dan de rechtbank heeft overwogen – bij de beoordeling of de vreemdeling krachtens artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste, hetgeen de vreemdeling daartoe in bezwaar heeft aangevoerd, waaronder de door hem genoemde medische en sociale omstandigheden, niet alleen afzonderlijk, maar ook in onderlinge samenhang heeft betrokken.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 22 april 2010 alsnog ongegrond verklaren. Daartoe wordt het volgende overwogen.

4. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen aanleiding bestaat voor het krachtens artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) buiten toepassing laten van het mvv-vereiste en dat hij zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen aanleiding bestaat voor het krachtens artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 buiten toepassing laten van het mvv-vereiste. Volgens de vreemdeling kan zijn medische behandeling, gelet op zijn sociale omstandigheden, in Turkije niet worden voortgezet. Zijn grootouders in Turkije kunnen immers niet als adequate opvang gelden, aldus de vreemdeling.

4.1. De minister heeft zich in het besluit gemotiveerd op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat de vader van de vreemdeling, met wie hij in Nederland gezinsleven uitoefent, zijn zoon niet zou kunnen volgen naar Turkije, indien hij invulling zou willen geven aan het gezinsleven. Evenmin is gebleken dat de vreemdeling zich, eventueel met begeleiding of ondersteuning van derden, niet staande kan houden in Turkije, nu hij een jongvolwassene is en de grootouders in Turkije derhalve niet meer de algehele opvoeding op zich hoeven te nemen.

4.2. Gelet op voorgaande motivering van het besluit heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat de sociale omstandigheden van de vreemdeling niet in de weg staan aan zijn medische behandeling in Turkije, zodat hij niet krachtens artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste. Voorts kan niet worden gezegd dat de minister zich, gelet op die motivering, niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet krachtens artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste.

5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 19 april 2011 in zaak nr. 10/15833;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. C.J.M. Schuyt en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

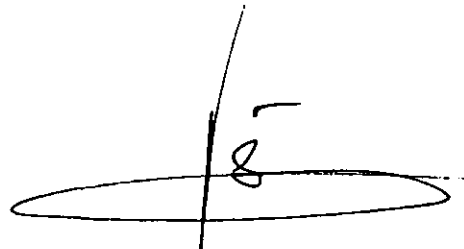
w.g. Van Loon
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 september 2012

284-691.

Verzonden: 21 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and a smaller 'i' or 'e' shape, enclosed within a horizontal oval.

mr. H.H.C. Visser